

TWEE BROEDERS, GELOOF EN NAASTENLIEFDE.

Preek door Rev. Michael Gladish,

“De mens, Adam, had gemeenschap met Eva, zijn vrouw, en zij werd zwanger en bracht Kaïn ter wereld.

1. ‘Met behulp van de HEER,’ zei ze, ‘heb ik het leven geschonken aan een man!’
 2. Later bracht ze zijn broeder ter wereld, Abel.
- Abel werd herder, Kaïn werd landbouwer.”
(Gen 4:1-2).

Zo begint het verhaal van de generaties van Adam en Eva, Adam is een naam dat in werkelijkheid ‘mens’ of ‘menschheid’ betekent, en Eva is een naam dat betekent ‘leven,’ of ‘vreugde.’

En zoals we weten, is het niet werkelijk het verhaal van personen, maar een grote parabel van menselijk leven voor iedereen, inclusief de verscheidene stappen en stages van onze persoonlijke ontwikkeling of ‘wedergeboorte.’

De gift van Eva aan Adam was een gift van leven, of meer in het bijzonder het gevoel van vreugde in het leven alsof het van zichzelf is, en het wordt gegeven aan alle mensen, mannelijk of vrouwelijk.

Het is wat ons uniek maakt en ons menselijk geluk en voldoening geeft.

Kaïn is een woord in het Hebreeuws, dat ‘bezit’ of ‘verwerving’ betekent.

Het heeft dezelfde wortel als het woord voor Kanaän (waar de kinderen van Israël binnengingen om het te bezitten), en ook de Kenieten, genoemd in Numeri en Richters.

Abel is een woord dat ‘adem’ of ‘ademhaling’ betekent, en dus het leven zelf voorstelt, of in dit geval de korthed van het leven, aldus de vluchtige of tijdelijke aard ervan.

En, zoals je allemaal weet, Kaïn vermoordde Abel.

Dus Abels leven was inderdaad vluchtig, en het was door Kaïn dat de volgende generaties ontstonden.

Maar wat beeldt Kaïn uit, en wat beeldt Abel uit in ons leven?

Wel, toen Eva Kaïn voortbracht, verklaarde ze: “Ik heb het leven geschonken aan een man!”

En in de Schrift staat een man voor dingen die te doen hebben met gedachte, intellect of verstand (als onderscheiden van een vrouw, die staat voor genegenheid, emotie of dingen van de wil).

Dus Kaïn beeldt uit alles wat we *verwerven* in ons leven d.m.v. leren en begrijpen, m.a.w. de waarheden van het Geloof.

Maar Abel wordt genoemd zijn ‘broeder,’ en een broeder in het Woord staat altijd voor het goede van de liefde of naastenliefde, omdat het uiteindelijk verwijst naar het feit dat we allemaal kinderen zijn van één Vader, de Heer, en als we liefde tot de Heer hebben, dan zullen we ook liefde, zorg en interesse hebben voor een ander.

Maar de naam Abel maakt kenbaar de tijdelijke aard van die genegenheid en oppert hoe gemakkelijk dit terzijde geveegd kan worden in onze ijver om kennis of informatie te verwerven en vooruit te komen.

Merk op dat naastenliefde in de meest ware zin is niet noodzakelijk de dingen die we doen – hetzij het helpen van behoeftige mensen of het op andere wijze dienen van onze naasten; Eerder is het *dat wat wezenlijk in ons en deel van ons vanuit de Heer is*, de houding of het gevoel van goede wil, die kan, zoals we allen weten, zeer vluchtig zijn.

Het zijn natuurlijk niet alleen die twee broeders in het Woord die deze tweedeling in ons leven uitbeelden.

Jakob en Esau waren tweeling zonen van Izak en Rebekka, en zelfs gedurende haar

zwangerschap wordt er gezegd dat de twee kinderen “hard tegen elkaar botsten binnenin haar.”

Dus toen ze de Heer informeerde, zei Hij tegen haar: “Twee naties zijn in uw schoot, twee volken zullen afgescheiden worden uit uw lichaam; het ene volk zal heersen over het andere, *en de oudere zal de jongere dienen*” (Gen 25:23).

En zo was het!

Esau was het eerst geboren, maar toen zijn broeder te voorschijn kwam, “hield die Esau beet bij de hiel, dus werd hij genoemd Jakob” – wat letterlijk betekent ‘vermeerdering’ of ‘verdringer.’ (Zie je de overeenkomst met de naam Kaïn, welke ‘verwerving’ betekent?).

Als het verhaal van hun leven zich ontvouwt, zien we hier werkelijk dat Jakob zijn oudere broeder, Esau, die het geboorterecht van overerving had, verdringt, eerst door ‘het kopen’ van die overerving met een kom linzensoep toen Esau honger had, en toen, jaren later, door het misleiden van zijn bejaarde vader in het hem de zegen geven, die toegekend moest worden aan Esau.

Boven dit alles concentreert het Bijbelse verhaal zich volledig op Jacob, niet op Esau, hoewel aan het eind ze een dramatische verzoening hebben (Gen 32) en de afstammelingen van beide grote naties worden.

Maar wat betekent dit alles in ons leven?

Nogmaals, het gaat over geloof en naastenliefde, of de kennis van het ware en het goede des levens.

Welke is er het eerst? Welke heeft de prioriteit?

Zoals we hoorden in onze les uit ‘de Geschriften,’ is dit een zaak van debat uit zeer oude tijden (zo iets van, wie kwam er het eerste, de kip of het ei?)!

Maar onze leerstellingen zijn zeer duidelijk: naastenliefde – het goede des levens – is het eerste, en toch in (praktisch) alle opzichten *schijnt het geloof de eerste te zijn*, en neemt daadwerkelijk de leidende rol in het leven bij de meesten van ons, bepalend de toekomst van ons geestelijk leven, evenals Jacob de nakomelingen voortbracht, die ‘de kinderen van Israël’ werden en bezit namen van het ‘belofde land.’

Nogmaals, Juda, de vierde zoon van Jacob, had ook een tweeling na een onzalige verhouding met zijn eigen schoondochter, Tamar (Gen 38).

En afgezien van de armzalige aspecten van de situatie, de geboorte van deze tweeling op zich is fascinerend, want een van hen, daarna genoemd Zerach (of Zarach, hetgeen betekent een spanwijdte of handwijdte, of enigszins losjes ‘verschijnen’) brak het eerst door de baarmoeder en begon geboren te worden, maar trok toen zijn hand terug en de andere, genaamd Peres (hetgeen een breuk betekent, of een doorbraak) werd geboren. Wat een vreemde situatie!!

Gelukkig bond de vroedvrouw, die aanwezig was, een scharlaken draad om Zerach’s pols voordat hij terugtrok in de baarmoeder, dus zou hij worden herkend als de eerstgeborene en de legitieme erfgenaam. Maar WAS hij de eerstgeborene of niet?

De leerstukken onderrichten ons dat hij dat WAS, en het geboorterecht had, *maar ze zeggen ook dat het zowel ordelijk en noodzakelijk is dat Peres de eerstgeborene zou schijnen te zijn*, en dat hij *was* de eerst volledige geboren en afgescheiden van zijn moeder, *omdat Zerach vertegenwoordigt de naastenliefde en Peres het geloof.*

Maar wat betekent *dit*?

Allereerst leert dit verhaal, net als de anderen in deze gedachtegang, dat geloof en naastenliefde bedoeld zijn om samen te zijn.

Zij zijn ‘geboren’ op deze wijze, zij zijn wezenlijk verwant, en verondersteld wordt dat ze samen werken.

Maar het toont ons ook dat de een voorrang neemt op de ander in de strijd van onze geestelijke geboorte of proces van wedergeboorte. Het is als volgt.

We kunnen een genegenheid of bereidwilligheid hebben om te doen wat goed is, en dat zich uitstrekt, als een hand die doorbreekt uit de baarmoeder om geboren te worden, maar die genegenheid kan er niet op volgen, we kunnen het niet volledig handhaven of uitdrukken totdat we eerst leren HOE, en dat leren hoe wordt uitgebeeld door de geboorte van Peres, de kennis en het verstand (verstaan) van de waarheid.

Het geboorterecht, de erfenis, het koninkrijk der Hemelen behoort aan degenen die het leven van de naastenliefde leven en toepassen, dit is de eindvisie.

Maar de middelen om daartoe allereerst te komen sluit in kennis, verstand (verstaan) en geloof.

En in dit *bijzondere* verhaal zien we dat het vooral zo is, vanwege het erf(elijk)-boze dat we verwerven uit onze conceptie, aangezien deze tweeling geboren werden uit een onwettige verhouding.

Ten einde dat erf(elijk)-boze te overwinnen, moeten we de waarheid leren, echt een klem (nadruk), zelfs een preoccupatie (eerste zorg) aanvaarden met de waarheid totdat door het oefenen van het geweten vanuit een werkelijk verstaan (verstand), we eindelijk de juiste zaak doen voor de juiste redenen of uitdrukking geven aan het leven van de naastenliefde.

Nog eens, zij waren geen tweeling, maar in het verhaal van Jacob, die zijn 12 zonen zegende voordat hij stierf, lezen we over een merkwaardig incident i.v.m. Ruben, de eerstgeborene, en Jozef, de op een na de laatste, en ook de twee zonen van Jozef (zie Gen 48 & 49).

Van rechtswege zou Ruben de grootste zegen gehad moeten hebben, maar toen Jacob de broeders zegende, sloeg hij Ruben helemaal over en gaf in plaats daarvan zijn zegen aan de twee zonen van Juda.

En door zo te doen, net als Izak voor hem, gaf hij de grootste zegen aan de *jongere* zoon i.p.v. aan de eerstgeborene, alleen in dit geval was hij er zich van bewust, door zijn armen doelbewust over elkaar te kruisen om de kinderen van zijn keuze te bereiken (welke Jozef in de juiste orde voor hem heeft aangeboden om het oudste kind de grootste zegen te geven, de zegening van de rechterhand – zie Gen 48:13-20).

Jozef's oudste zoon was Manasse, die het leven van de naastenliefde uitbeeldt, en zijn jongste zoon was Efraïm, die het leven van het geloof uitbeeldt.

Heeft u de boodschap begrepen?

We hebben heden geen tijd om de situatie van Ruben te herzien, maar het zal je niet verrassen om te leren dat *ook* hij het geloof uitbeeldt, d.w.z. de kennis en het verstand (verstaan) van de waarheid.

Zijn naam in werkelijkheid betekent 'zien' en zo worden we er aan herinnerd dat het zien van de waarheid onze eerste stap is in de wedergeboorte.

Maar het geloof-alleen is niet genoeg, en als het alleen handelt dan maakt het ernstige fouten, zodat het niet gezegend kan worden.

In plaats daarvan komt de zegen aan hen, die in de wedergeboorte een veel latere staat uitbeelden, dat van het goede, of het goede des levens verkregen door het toepassen van de waarheid (welke is Jozef).

En zelfs dan komt zijn zoon, Efraïm, nog vóór Manasse.

De waarheid is de dominante factor, alleen nu is het de waarheid van het geweten, de waarheid gewetensvol toegepast op het goede des levens.

Tussen twee haakjes, het Nieuwe Testament vertelt precies hetzelfde verhaal in de levens van Petrus en Johannes en in het onderricht over de zeven kerken van het boek van Openbaringen, naast andere verhalen.

Maar laten we kort samenvatten, en teugkeren naar het oorspronkelijke verhaal van Kaïn en Abel.

Waarom vermoordt Kaïn Abel? Waarom wordt hij toegestaan om er aan te ontsnappen?

In dezelfde gedachtegang zouden we kunnen vragen waarom Jacob werd toegestaan om

Esau's geboorterecht te stelen, en daarna zijn zegen, waarom Peres eerst werd geboren, of waarom Jacob Efraïm verkoos boven Manasse.

En de antwoorden zullen over het algemeen hetzelfde zijn: we kunnen geen leven van naastenliefde verkrijgen zonder eerst te leren wat waarheid is en hoe daarmee om te gaan ('overstag te gaan').

Het verstand (verstaan) moet de leiding nemen.

Het geweten moet ingelicht (bezield, geïnspireerd) worden. Alleen de waarheid kan ons vrijmaken,

(Joh 8:32).

Kaïn vermoordde zijn broeder, Abel, uit jaloezie omdat de Heer wel Abel's offer(gave) accepteerde, maar niet die van hem.

Dus onze klem (nadruk) op de dingen van het geloof en het verstand kan zonder controle komen en het goede des levens volledig annihileren – in een besef onze adem wegnemen, of alle vreugde uit het leven nemen door de nadruk te leggen op waarheid, feiten, regels en kennis.

En toch, aangezien de val uitgebeeld door Adam en Eva, die aten van de boom des kennis van goed en kwaad, is dit de wijze hoe wij zijn!

Dit is het probleem: - we zijn van nature eigennuttig geworden, gericht op onszelf en op ons materieel welzijn ten koste van enige anderen die ons in de weg zouden kunnen staan, in feite zonder achting (affectie) voor anderen of voor de Heer, behalve naar mate wij ze kunnen *gebruiken* om onze zin te krijgen.

We zijn gretig om kennis te verkrijgen als we denken dat dit onze doeleinden kan dienen, en we hebben de waarheid lief vooral als we het kunnen gebruiken om andere mensen te controleren.

We zijn, net als Kaïn, snel geprikkeld / geïrriteerd (geprovoceerd) tot jaloezie en woede (ofschoon het mogelijk verborgen kan zijn, inwendige woede), waarbij elke overweging voor oprechte naastenliefde het raam uit is.

Maar God maakte ons niet op deze wijze, het is het resultaat van alle keuzes die generaties van mensen door de eeuwen hebben gemaakt, aldus die neiging genetisch aan ons te geven en met onze cultuur vast te houden.

Werkelijk, als we primair volgens onze aangeboren wil zouden leven, dan zouden we elkaar vernietigen en niemand zou overleven.

Dus na de val *scheidde* de Heer de wil en het verstand om te voorzien in het leren, we zouden zelfs dingen kunnen leren, die niet zo plezierig voor ons zijn, en ons realiseren dat, of je het nu leuk vindt of niet, we moeten 'spelen volgens de regels.'

Dus ondanks onze natuurlijke neiging de regels te misbruiken, of alleen te leren ter wille van ons eigen voordeel, gaf de Heer ons de gave om onszelf te disciplineren door ons verstand erbij te houden, zodat wij EN anderen er baat bij vinden.

En de primaire dingen die Hij ons heeft gegeven zijn natuurlijk de waarheden van Zijn Woord.

Dus heeft Hij 'een teken op Kaïn gezet, opdat ook niemand die hem vond, hem zou kunnen vermoorden.'

Het feit dat we de waarheid KUNNEN leren (hoewel we het zelfs niet leuk vinden en in werkelijkheid er niet naar willen leven) is onze redding!

Zonder dat – zonder Kaïn – zouden we niets hebben!

Dus Kaïn leeft voort, en had gemeenschap met zijn vrouw (tussen twee haakjes: waar komt *zij* vandaan, tenzij deze personen werkelijk alleen maar uitbeeldend zijn?), en zij brengt voort een zoon welke zij Henoch noemen, en Kaïn bouwt een stad en noemt deze naar zijn zoon, Henoch.

Henoch betekent ‘onderricht’ of ‘instructie,’ en een stad is een beeld van de georganiseerde of systematische vorm van onderricht, welke we doctrine (leerstelling, leerstuk) zullen noemen, een ‘bouwwerk’ van geloven.

Zo is het, dat als we leren en groeien, kennis verkrijgen en bezitten (zoals de naam Kain, insluit), we een wijze van denken ontwikkelen en verstaan dat betekenis aan ons geeft, waarin we kunnen leven.

Dit draagt vrucht en het gezin groeit, maar merk op dat

Adam en zijn vrouw ten slotte weer een kind verwachten en nog een zoon voortbrengen, Set, die Abel vervangt, en die een zoon van zichzelf heeft, genaamd Enos, het algemene idee dat door de geslachten van Kain en Set een nieuw leven van naastenliefde kan worden ontwikkeld en ons geestelijk leven gewaarborgd.

Op veelal de zelfde manier moest Jacob voorrang nemen op Esau, zich vermeerderend op zijn kosten totdat later in het verhaal (Gen 33), toen zij elkaar weer ontmoeten en omarmen, beide tot grote naties zijn geworden.

Peres moest ook eerder uitkomen voordat Zerach volledig geboren kon worden, hoewel Zerach anders eerst geweest zou zijn.

En in de laatste van onze voorbeelden, moest Efraïm voorrang nemen op Manasse, hoewel Manasse de eerstgeborene was en de nieuwe wil uitbeelde.

Leren, leren, leren.

Als we leren dat leren is waar het allemaal om draait – maar niet leren ter wille van, maar leren zodat we binnengeleid kunnen worden in het leven van ware naastenliefde, wetende hoe te ontvangen vanuit de Heer en waarlijk een vorm van liefde en steun te geven aan anderen, welke niet alleen tegemoet komt aan de natuurlijke noden, maar tegemoet komt aan de geestelijke noden en helpt om het koninkrijk der Hemelen te vestigen – in hen en in ons zelf.

Dit is waarom we het Woord hebben.

Dit is waarom we de Geschriften hebben.

En dit is waarom we ons richten op deze leringen in de kerk.

Zonder Jacob zou Esau het niet overleefd hebben.

Zonder het verstaan van het Woord kunnen we geen oprecht goed leven leiden.

Dus laten we het werk doen, en de beloningen oogsten als we ontdekken *hoe* we kunnen samenwerken met de Heer.

Amen.

Lezingen:

Mark 4:35-41

Genesis 4:1-15

Arcana Caelestia #9224:2 or #367